

РЕШЕНИЕ

№ 1099

гр. София, 22.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова
ЧЛЕНОВЕ: Веселина Женаварова
Елеонора Попова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11735** по описа за **2021** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от [фирма], чрез пълномощник адв. М., против решение № 20193240 от 03.10.2021г., постановено по НАХД № 19060/2018г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-005218/26.10.2018г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда С.”, с което на касатора на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) е наложена имуществена санкция в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лв., за нарушение на чл. 61, ал. 1 от КТ. В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е неправилно и постановено при неправилно приложение на материалния закон. Излага подробни съждения в подкрепа на своите оплаквания. Счита, че е налице маловажен случай и се позовава на чл. 28 от ЗАНН. Иска се отмяна на процесното решение и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление.

В проведеното съдебно заседание касаторът, чрез адв. М. поддържа касационната жалба. Моли решението на СРС да се отмени и да се постанови ново, с което да се отмени НП.

Ответникът - Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, чрез процесуален

представител юрк. С., счита касационната жалба за неоснователна и моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К. дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение Софийският районен съд, с оглед на събраните и приети по делото писмени и гласни доказателства, е приел за установено, че: В ДИТ – С. постъпил сигнал срещу [фирма], в който се твърдяло, че на стопанисвани от Дружеството паркинги за автомобили работят охранители без сключени трудови договори. Във връзка с това, свидетелят А. извършила проверка на 07.09.2018 г. на обект - паркинг, находящ се на [улица], до бл. 145в. Проверката е извършена около 10:30 часа, а обектът на проверка бил денонощен. На място св.А. заварила П.-М. С. Л., която била в охранителната будка и разговаряла по телефона. При вида на проверяващия екип, свидетелят Л. излязла извън будката. Тогава контролните органи се представили, Л. също се представила и посочила, че работи в обекта за работодателя [фирма], като невъоръжена охрана. Тя посочила, че е постъпила на работа същия ден и е дневна смяна от 07:00 до 19:00 часа. Свидателят Л. дала на контролните органи график за работа за текущия месец, както и касова бележка от касовия апарат на Дружеството. В същото време свидетелят Л. уведомила по телефона представител на работодателя, че в момента се осъществява проверка от Инспекцията по труда. На заварения на място работник е дадена да попълва декларация. Свидателят Л. се запознала сама със съдържанието на документа и собственооръчно писмено дала тези сведения, които по-рано посочила в проведеня разговор. Докато попълвала декларацията, отвън на будката, в паркинга дошъл лек автомобил, чиито водач се нуждаел от информация. Свидателят Л. отишла до шофьора, за да отговори на поставените ѝ въпроси. Свидателят А. била непосредствено до П. – М. Л. и изготвяла призовката с посочените в нея документи, които следва да бъдат представени в Инспекцията по труда. В този момент свидетелят Л. получила обаждане от представител на работодателя, вследствие на което престанала да попълва дадената ѝ декларация. Тъй като се намирала в близост до П. – М. Л., докато провеждала този телефонен разговор, а звукът на телефона бил силен, свидетелят А. възприела ясно неговото съдържание. В разговора било казано на Л., че следва да посочи, че същият ден друга жена е на работа, но тя е трябвало да отиде до болницата и за да не остане обектът без наблюдение, са се обадили на нея. В този момент в обекта на контрол пристигнало и упълномощено лице на Дружеството. Под негови указания и контрол, П. – М. Л. вписала в декларацията, че пази обекта, докато колежката ѝ се върне. Упълномощеното лице уведомило свидетеля А., че Л. е бивш служител на Дружеството, живее близо до обекта на контрол и често си позволяват при необходимост да я викат на работа, съответно без сключен трудов договор. Проверката по документи приключила на 27.09.2018 г., когато работодателят представил сключен трудов договор с П. – М. Л. от 25.09.2018 г. Във връзка с констатираното нарушение на чл. 61, ал. 1 от КТ, на 27.09.2018 г. свидетелят А.

съставила акт за установяване на административно нарушение, който връчила на същото упълномощено лице, което присъствало и при проверката в обекта на контрол, и при представянето на документите. На същото лице е разяснено за какво е съставен акта, както и възможността да обжалва направената констатация в акта. Връчен му е и препис от съставения акт. Срещу акта в законоустановения срок е подадено възражение. След преценка на събраните по преписката доказателства, административно-наказващият орган издал атакуваното наказателно постановление, с което определил имуществена санкция в размер на 1500 лева.

Приетата от съда фактическа обстановка е установена от приобщените по делото писмени доказателства, както и от показанията на свидетеля Р. В. А. /актосъставител/ и частично от тези на свидетеля П.– М. Л., като е изложил мотиви защо дискредитира в по-голямата част показанията на последната.

За да постанови този правен резултат, първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съобразени с изискванията на ЗАНН, указващи реквизитите на тези административни актове и процедурата по съставянето им. Отразеното в акта и в НП е обстоятелствено и пълно, съобразено с изискванията на процесуалните и материалноправни норми. Налице е словесно описание на нарушението, което съответства на посочената в акта и в НП правна квалификация на същото. АУАН е съставен, съответно НП – издадено, от компетентни длъжностни лица, за което е налице и съответно оправомощаване при спазване на изискванията за териториална и материална компетентност. СРС е установил, че в хода на производството не са били допуснати съществени процесуални нарушения, а от събраните доказателства се установява, че [фирма], в качеството му на работодател, е извършило вмененото му нарушение на чл. 61, ал. 1 вр. с чл. 1, ал. 2 КТ, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. Съдът е обсъдил възраженията на санкционираното лице, посочил е защо не приема тезата му по отношение на приложение на чл. 28 от ЗАНН. Обсъдил е и размера на наложената имуществена санкция.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС.

Нормата на чл. 61, ал. 1 КТ въвежда императивно задължение за двете равнопоставени страни по трудовото правоотношение – работник и работодател, да сключат трудов договор преди постъпването на работника на работа. Разпоредбата на чл. 1, ал. 2 КТ предписва, че отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. Едновременно със сключването на писмен трудов договор (чл. 62, ал. 1 КТ), работодателят е длъжен да предостави на работника преди постъпването му на работа, екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ, заверено от териториалната дирекция на НАП (чл. 63, ал. 1 КТ). По аргумент от разпоредбата на чл. 63, ал. 3 КТ, работникът постъпва на работа в едноседмичен срок от получаване на тези документи. Съдържанието на трудовото правоотношение е посочено неизчерпателно в разпоредбата на чл. 66, ал. 1 КТ – място на работа, наименование на длъжността, срок на трудовия договор, възнаграждение, продължителност на

работния ден или седмица. Основните характеристики на трудовия договор се установяват от собственооръчно попълнената от С. декларация, видно от която същата е вписала, че работи в [фирма] от 07.09.2018 г., на длъжност невооръжена охрана, обект- „паркинг Ц. И. А. до бл.145 , работно време от „7 до 19ч.“, без сключен трудов или граждански договор, възнаграждение- „договаряне“, не е получила копие от писмен трудов договор и копие от заверено в ТД на НАП уведомление. Впоследствие, както е установено от свидетелските показания, С. е добавила „пазя обекта докато дойде колежката“, което също не оборва отразеното по- горе, още повече, че нарича лицето, което трябвало да дойде „колежката“.

Отговорността на работодателя в пълна степен може да бъде ангажирана за неизпълнение на задължението му по чл. 61, ал. 1 КТ да сключи трудов договор с работника преди постъпването му на работа. Доколкото е икономически по- силната страна, безспорно лицето, ангажиращо волята на работодателя – търговско дружество, следва да носи отговорност за липсата на трудов договор с физическо лице, което е заварено да изпълнява характерна трудова дейност на посочената по- горе дата и място. В този смисъл доводите на районния съд са правилни, обосновани, задълбочени и изведени при напълно изяснена фактическа обстановка, водеща до доказаност на извършеното нарушение на чл. 61, ал. 1 КТ. Настоящият съдебен състав намира, че осъществяваната от лицето С. дейност се явява типична и от кръга на дейностите, които следва да бъдат уредени като трудовоправни.

Неоснователни са доводите на касатора за неправилно приложение на материалния закон поради грешна правна квалификация на деянието. Съдържащата се в жалбата ретроспекция на нормите на чл.62, ал.1, чл.63, ал.2 и чл.61, ал.1 не променя извода на съда, че при така безспорно установените факти правилно е прието, че от обективна страна е консумиран състава на материалноправната норма на чл.61, ал.1 КТ.

Относно размера на санкцията доколкото е наложена в установения в чл. 414, ал. 3 КТ минимум не следва да се обсъжда възможност за изменение на НП.

Нормата на чл. 415в, ал. 2 от КТ изрично предвижда, че нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2 от КТ не са маловажни, поради което този привилегирован състав е неприложим за процесното нарушение. Неоснователен е и довода на касатора за наличие на хипотезата за освобождаване от административнонаказателна отговорност по смисъла на чл. 28, б. "а" от ЗАНН, за квалифициране на деянието като маловажен случай. Нарушението е формално и признаците на състава му не включват настъпването на определен вредоносен резултат. Налице е деяние на така нареченото "просто извършване", при което с факта на установяването му законодателят презумира настъпването на неблагоприятни за установения обществен ред правни последици, достатъчно значими по презумпция на закона, за да подлежат на санкциониране с предвидената в правната норма административнонаказателна санкция. Преценката на административнонаказващия орган, не е по целесъобразност, а представлява израз на възлагане на компетентност и подлежи на общо основание на съдебен контрол за законосъобразност. Правната теория и съдебната практика е последователна и непротиворечива по въпроса, че обстоятелствата, визирани от състава, очертават в тяхната съвкупност онова именно типично общественоопасно деяние, което нормата запретява като престъпление, респ. нарушение от даден вид. Обусловената от тях типична обществена опасност на деянието е съобразена при фиксиране на общоустановената в него санкция, поради което тези обстоятелства не могат след това да се явят едновременно като такива,

които определят и индивидуалната тежест на конкретното нарушение от този вид, и следващото се за него индивидуализирано наказание. Анализирайки приложените по делото доказателства, касационната инстанция заключава, че в конкретния случай не може да се приложи разпоредбата на чл.28 ЗАНН. Нарушението се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не да се освободи касатора от реализиране на административно-наказателна отговорност. Липсата на доказателства за смекчаващи отговорността на наказаното юридическо лице обстоятелства навежда на извода, че не са налице достатъчно аргументи за квалифициране на извършеното деяние като маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН

По всички изложени съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, X-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20193240 от 03.10.2021г., постановено по НАХД № 19060/2018г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати в полза на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: